

Szeretettel köszöntöm vendégeinket, iskolánk igazgatóságát, tanárait, a kedves szülőket, különös tisztelettel internátusunk nevelőtestületét és nem utolsó sorban diáktársaimat!

Sokat gondolkodtam azon miről is beszélhetnék búcsúzól. Eközben az jutott eszembe, hogy megkérdezek más végzősöket is, mit jelentett számukra ez a pár év, amit itt töltöttünk, elvégre egy egész kis csipet-csapat nevében köszönök most el.

A legtöbbeknek természetesen az elmaradhatatlan rizs jutott eszébe, melyről megtanulhattuk, hogy bármihez bármikor elkészíthető. Ez mellett még sok minden más vicces és érdekes, de elgondolkodtató dolog is elhangzott: közösség, otthon, van kihez fordulnom, ha baj van; pletykák- hiszen itt minden futótűzszerűen terjed; a titkok- mert azért még azok is akadnak; vidámság, a 301-es dance club, a tk-sok; segítségnyújtás, az alkalmazkodás és a rengeteg közös program, mint a farsangi vacsorák, tánc- és teaházak, az arborétumozások- ahol olykor szépen eláztunk; a Mikulás estek, cserediák programok- ahol megtapasztalhattuk mennyire szeretjük a mi kis jól-felszerelt koleszunkat; az elpakolás hétvégék- mikor elveszettnek hitt dolgok kerültek elő; a gólyaszivatás és nem utolsó sorban a bibliakörök.

Így felsorolva szinte hihetetlen mennyi mindenben volt részünk 4 vagy 6 év alatt, hiszen ez az idő nagyon gyorsan elrepült, bár volt mikor úgy éreztük gyötrelmesen telnek a másodpercek. Mégis, mintha tegnap lett volna, hogy félve jöttünk el az első istentiszteletünkre, ahol már-már megtalálhattuk új barátainkat az osztályból; majd jött a gólyatábor, melyet nagy izgalom övezett: vajon milyen lesz az osztályfőnök, milyenek lesznek az osztálytársak, megtalálom-e a helyem az osztályban és még inkább a koleszban; találok-e olyan barátokat, akikkel szívesen összeköltöznék?

Aztán beköltöztünk és mi lettünk a kis gólyák. Majd ahogy teltek a hetek, hónapok egyre inkább beleszoktunk ebbe az új rendszerbe és már-már vártuk a vasárnap estéket, hogy ismét együtt lehessünk...most pedig, mi vagyunk a nagy végzősök, akik lassan elme gyünk.

Itt az évek alatt szoros barátságok köttettek, melyek remélem az után sem fognak szétszakadni, ha messze elkerülünk egymástól. Nevelőink is mindig próbáltak nekünk segíteni abban, amiben tudtak, sokat épülhettünk lelkiekben, megtanultuk, hogy a saját dolgainkat nekünk kell elintéznünk, szüleink nélkül és hogy nem csak „én” vagyok, hiszen itt sokszor egy szoba, egy kis életközösség nevében kellett gondolkodnunk.

Egyszóval nagyon sok mindent köszönhetünk, mert az itt töltött évek alatt nemcsak tudásunk gyarapodott.

Befejezésül gondolataimat Kiss Jenő szavaival zárnám:

*„Nézz vissza most egy percre, nézz az útra,
Nézd meg, mit tett, mit alkotott a munka,
Nézz vissza... aztán ismét csak előre,
S indulj tovább az alkotó jövőbe.”*

Klément Emese 12.d